

SKRYTÉ MÍSTO

Nejen
pravda
může
vylézt
na povrch

ANTONÍN
MAZÁČ

xyz

Skryté místo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Antonín Mazáč

Skryté místo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SKRYTÉ MÍSTO

Nejen
pravda
může
vylézt
na povrch

ANTONÍN
MAZÁČ

xyz

© Antonín Mazáč, 2026
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7683-997-7
ISBN e-knihy 978-80-267-7002-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-7003-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-999-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ČÁST PRVNÍ

Důvěřuj všem, ale karty snímej sám...

Arthur Bloch

KAPITOLA 1

Ten rachot byl ohlušující a všeobjímající. Chvěly se pod ním zdi, trásla podlaha.

Už dlouhé roky ho bral jako něco samozřejmého, co k těmhle chvílím patří. Tisícihlavá saň živená emocemi a energií ostatních.

Fascinovalo ho, jak dokáže fanaticky rozpumpovat srdce jinak klidných lidí. A miloval to. Naplňovalo ho to a uspokojovalo.

Jenom ne teď.

Hynku Rumlovi mizel za zády poslední kus plexiskla. Poskakoval za ním nějaký sotva desetiletý kluk s kšiltovkou s logem Plamenů, pěstičkami bušil do skla, a když se Ruml otočil, viděl dva malé prostředníčky a chlapcův obličej poprskaný od slin.

Dobrá. A tohle byl jeho fanoušek. Fanoušek jeho klubu. Ta láska v něm musí klíčit od plínek.

Přidal do kroku a ztratil se v chodbě.

Snažil se nemyslet na poslední tři minuty. Vedení o dvě branky, sedm minut do konce, kontrola nad mačem. Skoro celé tři třetiny neprostupná obrana.

A potom mu ten debil s orlem na makovici naběhne na zdviženou hůl ve chvíli, kdy se snaží ustát souboj, a nechá si i přes chránič vymlátit půlku zubů. Jeho by měli potrestat za imbecilitu.

Jasně že jo. On měl dostat trest do konce utkání, on měl oslabit svůj tým, on...

Ruml si sundal jednu rukavici a vzteky ji odhodil na dveře správce kluziště, kolem kterých právě procházel. Ani se za ní nepodíval.

Druhou si serval i s kouskem kůže a nakopl ji.

Zasraná rukavice.

Zasraní rozhodčí.

Letmo se otočil a v dálce viděl ledovou plochu a nad ní ubíhající čas.

A zasraná časomíra!

Jako by to přivolal, uslyšel zvuk, který oznamuje vstřelení gólu, a nad ním propukl gejzír radosti.

Zaúpěl.

Cítil se jako na gladiátorských hrách. A jeho směrem ukázali palec dolů, parchanti, a navíc teď vypustili čerstvé lvy, aby sežrali unavené bijce.

Otevřel dveře do šatny a zmizel v oáze klidu.

Stál pod sprchou a nechal si téct proud vlažné vody na horkou hlavu. Představil si Báru, jak před ním stojí v montérkách, hrabe se v motoru sekačky a nejdřív sprostě nadává všem dovoz-cům čínských šuntů a pak jemu, že nad ní tak klidně lelkuje a směje se.

Zaklonil hlavu a otočil kohoutkem. Z proudu vody se začalo pozvolna kouřit.

Ne, tohle fakt není jeho styl.

Jestli by měl někoho seřvat, tak sám sebe za to, že neumí udržet hůl na ledě. Ten náraz nebyl tak prudký, aby ho rozhodil. Dalo

se to ustát. Vypadl z tempa. Ztratil koncentraci. Nic jiného v tom není. Jediný blbec na ledě byl on.

Hynek Ruml si projel rukama vlasy a vypnul vodu.

Rukou si prohnětl ztuhlé svaly na stehnech. Ucítil lehké bodnutí. Kruci. Takže tejpý.

Opět.

Viděl to ještě na dva roky. Když bude mít kliku a nikdo ho při zápase (nebo nedejbože při tréninku) nesestřelí, možná tři. To bude výhra pro všechny. Čas mu utíkal, kariéra se krátila.

Vyšel ze sprchy, omotal si osušku kolem těla a otevřel dveře na chodbu.

Rukavice se pořád povalovaly kousek od něj. Jen jedna z nich jinde, než kam ji odhodil. Někdo do ní musel kopnout, když procházel tunelem.

Dával si pozor, aby neuklouzl. Pomalu k nim doběhl, sebral je a vrátil se do šatny.

Jen co za sebou zavřel dveře, zase se rozrazily a dovnitř vpadl Džejk. Musel standardně sklonit svoji zrzavou palici, aby si ji neurazil o futra.

Připotácel se k lavicím, odhodil hůl a rozpřáhl ruce.

„Pojď na mou hruď, zlobivý synu.“ Zatřepetal prsty. „Vše odpustěno. Udrželi jsme to.“

Takže jim chyběl bod k postupu ze skupiny. Tenhle turnaj byl pro jejich sebevědomí a peněženku vedení extrémně důležitý. Před sezónou by byl důvod k sebevraždě všech v představenstvu, sponzorů, majitele i jeho čivavy. Teď to vypadalo, že se bude ve středu otvírat šampáňo přímo na ledě.

Džejk ze sebe stáhl propocené ribano a pod ním se objevil zakrvavený prsní sval.

Zkřivil obličej. „Některej z těch buzíků mi utrhnul piercing. Málem jsem si na ledě ustráíknul.“

Ruml vzal ze skříňky lahev a napil se z ní. Koukal na sebe do velkého zrcadla na dvířkách, které si tam dal proto, aby měl hned na očích každé zranění a poznal, kdy se mu hromadí až příliš. A pak s tímhle sportem okamžitě přestal. Vykoukl zpoza dvířek. Viděl vytetovaného orla přes Džejkovy kozy. Měl hlavu na stranu, roztažená křídla a na koncích nejkrajnějších pírek byly dva kovové kroužky. Nebo teď už jen jeden.

„Člověče...“ Ruml odhodil lahev do báglu, „nečekal bych, že to někdy řeknu, ale krvácí ti pták.“

Džejk se i přes bolest zazubil. „To si nevybereš, může to bejt panna, nebo vorel.“ Sklonil hlavu a prohlídl si spoušť. „Zatraceně, bolí to, jako by se snažil vysrat mladý. Hlavně že mám ochrannou vestu.“

„Máš si je přelepit. Nebo je ideálně vůbec nemít. Já ti to říkal.“

Džejk zavrtěl hlavou. „Nic takovýho. Ta moje to má ráda.“ Dal k sobě ukazováček a palec, jako by mezi nimi něco malého držel. „Před sexem s ním vždycky bouchá jako s malým klepadlem a říká, že mlátí na nebeskou bránu. To jí nemůžu odepřít.“

„Můj názor znáš...“ Džejk si hrál na tvrdáka. Ale mimo prostory téhle místnosti se z něj stával stydlín, co neuměl říct jednu souvislou větu na mikrofon. Vypomáhal si občas sprostým slovem, to ovšem byly jen berličky pro chlapa, který se snažil všemožně maskovat, že je vlastně ňouma. Skvělý hokejista, ale ňouma.

Rozletěly se dveře a dovnitř naběhl zbytek týmu. Plameny v plné polní. Řvali, ječeli, nadávali si, chválili se i kritizovali.

Někdo zařval, že jeden bod urvou, i kdyby tam měli za tři dny chcípnout.

Vzduchem prosvištěl suspensor a narazil do zrcadla nad umyvadlem.

V otevřených dveřích se objevily tři holky v barvách klubu. Nejstarší bylo stěží dvacet, nejmladší vypadala, že má za rohem ko-

čárek s panenkou. Držela v ruce velké molitanové éčko a mávala s ním jako smyslů zbavená.

Všechny tři udělaly za řevu celé kabiny kolečko kolem lavic, vnořily se do davu polonahých mužů a ječely společně s nimi.

Saigon, napadlo Rumla, takhle nějak to muselo vypadat v Saigonu po prvním výsadku.

Chlapi kolem něj poskakovali.

Někdo ho poplácal po holých zádech.

V pootevřených dveřích se objevila plešatá hlava. Hynek věděl, že tělu, které se na ní napojuje, chybí krk. Někde u temene se nabaluje kýbl sádla porostlý chlupy, přechází v kuželku navlečenou do předraženého obleku a zasunutou do bot, které bezpochyby ve třetím patře leští gang černochů. Protože tenhle chlap by se dokázal ohnout, jen kdyby viděl na zemi prachy.

Majitel klubu vstoupil do kabiny a řev trochu odezněl. Ne moc, ale trochu jo.

Hynek si všiml, že Džejkovi na kozách povadnul orel.

Majitel se rozhlédl. V levačce držel nezapálený doutník a prsty druhé ruky si pohrával se zapalovačem. Párkrát škrtnul, ale k doutníku ho nepřiložil. A určitě ne proto, že by ho trápilo, že je v šatně.

Palci si upravil límec košile a rozhlédl se po naháčích.

Zvedl ruku s doutníkem a pomalu přejel místností.

Hynek tyhle připravené herecké estrády nesnášel. Bylo mu z nich na zvracení. Nejspíš měly tým motivovat, ale byly spíš jen k smíchu.

„Tohohle *Montecrista* si teď nezapálím,“ vyštěkl majitel a napřáhl ruku směrem, kde bylo někde za stěnami kluziště, „protože jsme pořád ještě po kotníky v hovnech, a kdyby mi doutník upadl, zhasnul by. Stál mě patnáct tisíc a nikdo z vás by mi ho nechtěl zaplatit. Takže si ho vychutnám ve středu touhle dobou, až těm

finským mamrdům roztrháte prdele a donutíte je brečet mamin-kám v náručích. Rozumíme si?“

Chlapi zařvali Joooo, k Hynkovi se naklonil zakrvácený Džejk a pošeptal mu, že si to cígo nevychutná proto, že už jej přes tu hromadu škvarků na rukách nedokáže pořádně zvednout.

Hynek se usmál.

„A je to barbar,“ zahučel Džejk s ručníkem na hlavě, „doutníky se zapalují sirkama.“

Majitel zalovil pohledem v davu a nakonec ho zakotvil na Hynkovi.

„Za deset minut u mě nahoře.“

„Proč?“

„Protože mě serete a to vám jako důvod musí stačit.“

Pak se majitel podíval na Džejka a jeho krvavého Fénixe na hrudi.

„Co se vám stalo?“

„To nechcete vědět.“

„Hm.“ Zasunul si doutník do pusy a rozhodil rukama. „Všechny baby ven, nerozptylujte mi chlapy ještě pár dní. Potom se tu třeba zblázněte.“

Odešel a s nadšením bouchnul dveřmi.

Hynek viděl Džejkův pohled pod zrzavými kudrnami.

„Co je?“

„Miluje tě. A chce ti to nahoře říct.“

Ruml zabouchl dvířka skřínky. „Polib mi.“

„Jdeš nahoru?“

„Ne.“

„Zahráváš si.“

„Nemám na něj náladu. A on na mě taky ne. Jen potřebuje ukázat na někoho, kdo skoro podělal zápas. A před celou kabinou. To jsem mu dopřál. Víc ze mě nedostane.“

Hodil na sebe bundu, plácnul si s nejbližšími spoluhráči a vypadl ze šatny.

Na majitele neměl náladu, ale rozhodně ji měl na jiný rozhovor. A ten byl příjemnější než opakovaný boj o záchranu.

KAPITOLA 2

Bylo půl sedmé, když odbočoval na Františkovy Lázně. Sjel z hlavní silnice, ignoroval mírné zhoupnutí, které tu vzniklo kvůli propadlé vozovce, a napojil se na okresku, jež byla touhle dobou prázdná. Frantovky byly krásné, vyhledávané a (s přimhouřením obou očí i peněženky) taky cenově dostupné, ale proudilo to tam většinou z jednoho směru. Ze západu. A to ještě spíš pěšky nebo na kole.

Hynek byl rád, že si nechal postavit dům zrovna tady. Bylo to tu „skorozápadácké“..., ale krucinál, tak nějak jinak. Skopčáci, kteří sem maširovali, měli na hlavách rádiovky, v ruce plastovou flašku, do níž čepovali studené prameny, a vesele hulákali pozdravy na všechny strany. A bylo jim jedno, jestli jim někdo rozumí. Chtěli být vřelí a byli vřelí. A on to vítal.

Přišlo mu to o dost uvěřitelnější než to šíleně urvané publikum v aréně. Fanouškovská masa, která si vždycky žádala krev a vítězství, ne upřímnost a nadhled.

Usmál se na sebe do zrcátka.

Kdyby ho teď slyšel Džejk, hodil by po něm zbytek sendviče. Nebo něco podobného, co by se mu mohlo rozpatlat po tváři. Říkal, že nemá smysl házet něco, co nezanechá stopu. Takže cihlu nebo chleba s hořčicí. Jo, je to dobrák od kosti.

V zrcátku zahlédl omšelou bílou škodovku. Řidič hodil blinkr a na úzké silnici najel do vedlejšího pruhu.

Kam tak spěcháš, člověče?

Ruml natlačil svoje auto co nejvíc ke kraji, aby měl ten kaskadér prostor.

Škodovka kolem něj prosvítlěla a zařadila se do správného pruhu. A výrazně zpomalila.

No to si děláš...

Na palubní desce se rozzářil displej telefonu. Hynek se na ten božský modrooký poklad nemohl vynadávat. K jejímu číslu dal tu nejkrásnější fotku, kterou kdy udělal. A že jich měl mraky. Tady byla Bára v jednoduchých bílých plavkách v příboji. Vycvakl ji na pláži na Maledivách, kousek od vesničky, jejíž název zněl v překladu *Červ politý čokoládou*. Zlatá česká Lhota. Bára ležela na břiše, jednu ruku měla ve vlasech, druhou položenou v písku. Mořská pěna jí zakrývala část nohou a zrnka písku zdobila zadeček.

Měla úsměv, pod kterým tály ledy. Doslova. Tolik tepla v sobě neměla žádná jiná lidská bytost.

Stiskl zelené sluchátko a pohledem zkontroloval auto před sebou. Drželo si svou šnečí rychlost, ale on nechtěl předjíždět. V těchhle serpentínách se necítil jistě, i když tušil, že by potkal maximálně cikána s kárkou plnou podzimních jablek.

„Ano, děvče?“ Rozepnul si horní knoflík košile a o kousek stáhnul okýnko. Bylo mu horko a cítil se unaveně. A to po té šichtě na rozježděném ledě nebylo nic divného. „Jsem na cestě. Za patnáct minut jsem doma.“

Přepnul na videohovor. Na telefonu se ukázala pusa zapatlaná dohněda.

A hned nato lžička.

Hynek se zajíkl. „Neeee... ty bestie, jak jsi mohla?“

Lžička zmizela, pusa se oddálila a objevil se rozzářený obličej.

„Když není chlap doma,“ pronesla se smíchem jeho snoubenka, „musí si žena najít jinou lásku. Slibuju, že příští nüttelu sníme spolu.“ Olízla si hnědé rty. „Viděla jsem zápas. Byl jsi neskutečně dobrý. Jsem na tebe pyšná. I přes ten konec, který rozhodčí nezvládl.“

„Díky. Náš tloušťík má jiný názor. Mám obavu, že si na mě zasedl.“

„Ale ne...“ čokoládový úsměv povadl. „Mám tě zítra doprovodit do školy? Nebo chceš napsat omluvenku?“

„Jen si z toho dělej srandu.“ Hynek si promnul levé oko, které mu začínalo slzet. „Zítřejší večere platí?“ zeptal se.

„Beze strachu, rodiče se na tebe už těší. Konkrétně táta. Bere svoji staromódnost hodně vážně a už se třese na to, aby z tebe vymlátil vysvětlení, proč jsi ho nejdřív nepožádal o svolení. Raději s sebou vezmeme lahvinku, tím nic nezkazíme.“

Auto před ním začalo brzdit... nebo se mu to zdálo?

Předklonil se. Zadní světla škodovky byla rozmazaná, jejich načervenalé paprsky se vpíjely do okolní tmy. Vypadaly jako šmouhy na nějaké abstraktní patlanině.

Narovnal se a s překvapením zjistil, že ho dost nepříjemně bolí za krkem.

A ospalost neustupovala, spíš to bylo horší. Možná by měl zastavit.

Stáhl okýnko na dobrou polovinu a na moment pustil zrak z vozovky.

Když ho tam vrátil, zařval a šlápl na brzdu.

Bílé auto před ním stálo. Jeho světla ozařovala okolní stráně porostlé žlutnouchými břízami. Stálo téměř uprostřed už takhle úzké vozovky. Kdyby se mu Hynek pokoušel vyhnout, měl by dost práce... nebo možná ne? Nebyl si jistý. Chvilí byla užší pravá strana, chvíli levá.

„Co se děje, zlato?“

Podíval se na telefon. Bára vypadala ustaraně. A to by se mělo týkat spíš toho blbce před ním. Ten by měl mít starost s vysvětlováním.

„Hm?“ Nebyl si přesně jistý, na co se ho Bára ptala.

„Hynku?“

„Jo?“ Měla nějaký ostřejší hlas. Ne že by ječela, jen byla o oktávu jinde, než byl zvyklý. „Nějaký blbec zastavil přímo uprostřed silnice.“

Koukal na škodovku a viděl, jak se otvírají dveře u řidiče. Ven se vysoukala postava v tmavém oblečení a zůstala stát.

„Možná mu to prostě kikslo,“ řekl spíš sám sobě než snoubence.

„Děláš mi starost spíš ty než on, zlato. Máš oči jako škvíry. Jsi v pořádku?“

„Hm. Jo, jsem.“

Ale nebyl. Nebyl v pořádku ani trochu. Cítil těžká víčka, ruka mu padala z volantu. Někde v dálce slyšel vytí puštěných sirén, ječely jako pomínuté. Prohlédl si obě dlaně. Potily se, palce sebou škubaly. Něco bylo špatně.

Viděl, že postava otevírá kufr a něco z něj vyndává. Pravděpodobně rezervu.

„Zlato,“ promluvil Hynek a cítil na patře těžký jazyk a v puse příchut' pilin, „ten člověk asi píchnul. Měl bych mu pomoci.“

„Měl bys –“

Hynek ji ignoroval. Nepřišlo mu důležité ji teď poslouchat, a navíc ho její hlas nevýslovně štvál. Kdy se jí takhle zostřil? Měla ho vždycky tak příjemný...

Otevřel dveře, jednu nohu vysunul ven a podíval se před sebe.

Postava u škodovky teď klečela, rezervu měla vedle sebe.

Hynek si promnul oči.

No do háje! Vůbec to nebylo náhradní kolo. Byl to kanystr.

Ten člověk klečel na zemi, zády k Hynkovi. Odšrouboval víčko, zvedl kanystr nad hlavu a...

Do prdele práce!

Hynek zabouchnul dveře a rozeběhl se. Nebo to měl alespoň v plánu. Přišlo mu, jako by mu asfalt měknul pod nohama a lepil se mu na podrážky. Rukama plácal ve větru a od loktů až ke konečkům prstů je přestával cítit.

„Hej!“ zařval. Skoro svůj hlas nepoznával, zněl cize a slabě. „Co blbnete, položte to.“

Blížil se k postavě. Zdálo se, že je celá v černém, ale už si přestával být jistý, oči mu selhávaly a nedalo se jim věřit.

Pět metrů od klečícího mu podjela levá noha. Snažil se udržet rovnováhu, ale v koutku duše věděl, že je to marný boj.

A stejně tak věděl, že je špatně víc než jen to, že neovládá svoje tělo. Všechno bylo jinak. Obloha se vlnila, stromy rozestupovaly, cítil vůni rostlin v okolí.

Ležel na chladné vozovce a před zavřenýma očima se mu zjevila silueta Báry, jak se v podobné poloze válí na břehu oceánu. Zavřel oči a cítil, jak mu vlny omývají nohy, jak za obzorem řvou raci.

Stěží oči znovu otevřel.

Předtím si myslel, že je bílá škodovka dál. Teď viděl, že je od něj jen pár metrů. Měl před sebou špinavé kotouče kol, i přes rozostřený zrak rozeznával jednotlivé šrouby.

Ale kde je...

Ucítil na krku jemné bodnutí. Automaticky přirazil rameno k hlavě, jako by ho do něj píchla vosa, ale už věděl, že ta to nebyla.

Přikryl ho stín. A pak ho dvě ruce vzaly pod rameny a táhly k autu.

Ale to už nevnímal...

KAPITOLA 3

Stíny už se začaly pomalu prodlužovat a v dlouhé chodbě vypadaly lehce strašidelně. Mírně se vlnící našedlé kokony, každý se táhl za svým majitelem.

Vlastně to mohly být duše. Čistě teoreticky. Nebo ne?

Saša zatřásl hlavou. Dobrá, končíme s vínem. Potřeboval dvě sklenky na kuráž a třetí, aby se nerozbrečel jako malý kluk, ale jestli právě začíná spekulovat nad tím, jak moc jsou nebezpečné stíny, bude muset přestat. Pohřeb v podvečerních hodinách se původně jevil jako dobrý nápad, ale teď si tím už vůbec nebyl jistý.

Rukou zalovil ve velké míse, vytáhl kousek melounu, položil ho na tácek vedle několika jednohubek a otočil se do místnosti.

Proti němu byl druhý stůl, kratší, a na něm stála v plastovém stojanu fotografie jeho otce. Měl na sobě uniformu, v podpaží čepici a v obličejí vypadal, jako by se právě dozvěděl, že na naši republiku zaútočila čínská armáda. Neuměl se usmívat. Měl jen jeden výraz, s ním se probouzel, usínal a s ním i zemřel.

Od hloučku uniformovaných postav se odklonila jedna v kněžském hábitu. Saša nestál o nějakou církevní událost, nechtěl dělat z pohřbu šaškárnu – tím spíš, že celé město vědělo, v čem jeho otec jel –, ale Andrea ho přesvědčila, že policejní oddělení o to

stojí. Přes to všechno, co o otci kolovalo, se s ním chtěli všichni rozloučit.

Kraus starší byl na sklonku života nejspíš hajzl (nebo ho za něj spousta lidí považovala), ale za aktivní služby navedl některé kolegy na správnou cestu. Uměl poznat talent. A talent chtěl teď dát poslední sbohem.

Kněz se k Sašovi přišoural a podal mu ruku. Byla zpocená, stisk vlažný a duchovní vypadal, že prochází třetím stadiem nějaké brutální chřipky.

„Sledoval jsem vás při mši svaté, pane Krausi,“ zaskřípěl. „Přiznám se vám, že většinou nepoznám na první pohled ateistu, ale oči mluvily za vás. Nebyl jste na pohřbu, nebyl jste myšlenkami u otce, neměl jste ani trochu potřebu naladit se na stejnou vlnu.“

Saša přikývl. „Vždycky jsem byl černá ovce.“

„Váš otec byl věřící?“

„Věřil řeči peněz,“ přikývl Saša znovu. „Hlavně těch vlastních.“

Kněz se pousmál. „Je těžké jí nenaslouchat. Proč jste tedy zvolil církevní obřad?“

„To otcovi kolegové. Zanechal po sobě hlubokou brázdu.“

Zalitou krví...

„A jak se vám to pozdávalo?“

Saša si dal s odpovědí načas.

Viděl otce, jak stojí v jejich rodném domě v přízemí před pianem. Pohupuje se na vrzející podlaze, pod kterou byly dlouhé roky ukryté dokumenty obsahující mraky materiálů k vydírání. V jedné ruce má sklenku vína, ve druhé noty a nutí Sašu opakovat do zblbnutí tóniny, zatímco všichni normální kluci si venku hráli.

Viděl ho, jak objímá matku, která brečí nad rozbitou zavařeninou.

Viděl ho, jak se marně pokouší spravit obstarožní televizi. Nakonec nějaké kontakty slepil obyčejnou polštářkovou náplastí a te-

levize během Pata a Mata shořela i s dečkou, která na ní byla položena.

Viděl ho, jak mamince oznamuje, že zemřel dědeček. Sašovi bylo pět, přesto si vybavoval tu bolest, která se mu odrážela ve tváři. Už nikdy tam nic podobného neviděl.

„Zvládl jste to moc pěkně,“ odpověděl Saša nakonec. „Asi nejsem ten pravý, kdo by měl podobné věci hodnotit, ale lidi okolo mě brečeli, takže jste to slovy trefil. Jestli existuje nějaká klášterní aplikace, dám vám plný počet hvězdiček.“

„Prosím?“

Saša mávnul rukou. „Ale to nic. Neberte mě vážně.“

Za knězem se objevila Andrea. Obešla ho, objala zezadu Sašu kolem hrudníku a odtáhla ho doprostřed místnosti, kde to vypadalo jako *žrací* parket. Lidi tam místo tancování postávali a cpali se jídlem.

Saša si rychle strčil do pusy zbytek melounu a tácek zmuchlal.

„Jsem na tebe pyšná,“ zašeptala mu do ucha. Cítil jemný levandulový parfém a na krku její šátek. Měla pro každou příležitost nějaký. Teď to byl tmavě modrý, temný jako bouřkové nebe, a jeho cíp Sašu šimral pod uchem.

Nikdy si nepřestal vážit toho, že má doma tu nejlepší policistku, kterou tohle dobro stravující město vyplivlo. Andrea Šimečková byla krásná, chytrá (i když to nerada slyšela), bestiálně cílevědomá (o tomhle nerada mluvila) a – řečeno milionkrát omletou frází – v kolektivu oblíbená. Poslední dva roky šplhala po kariérním žebříčku výš a výš a nepotřebovala k tomu rukavičky ani špínu na ostatní.

Poznal ji před pár lety, kdy mu ji přivedl až před dům otcův kolega. Vypadala přísně a nedostupně. Tehdy měla v rukou případ, který se Saši osobně dotýkal. Případ zavražděných informátorů, jež znal, protože je v dobách aktivní služby ždímal týden co

týden. Poprosili ho o nezaujatý pohled a pár postřehů, a nakonec z toho Saša málem nevyvázl v celku.

Ale proč by toho litoval? Probouzel se každý den vedle ženy, která mu rozuměla. A to bylo víc, než dostal za dvacet let práce u policie. Navíc uměla ztraceně dobře připravovat lososa. A naučila se na klavíru *Skákal pes přes oves*. Jestli tohle nebyl důkaz lásky, tak co potom?

Možná proto se teď vrhla do práce s o to větší vervou.

A proto naplánovala pohřeb i kar s takovou precizností. Věděla, že on by to nikdy neudělal. Ksakru ne, Saša by otce rozhodně nechal přeplavat na druhou stranu bez rozloučení. Za to, jak pošpinil svůj i rodinný odkaz, si to zasloužil. A až se tam jednou oba potkají, nejspíš si rozbijí držku a vyříkají si to. Teď na to ale ještě nebyl Saša připravený.

Položil Andree dlaň na teplou ruku. Příjemně hrála. Byla takovým jeho soukromým chodícím radiátorem.

„Zvládl jsem to se ctí, co?“

„Víc než to.“ Opřela mu bradu o rameno. „Dokázal jsi lidi rozesmát i rozbrečet.“

„Není těžké lidi na pohřbu rozbrečet,“ podotknul. „S tím už sem jdou.“

Saša cítil, jak se jí lehce třese brada. Netušil, jestli pláčem nebo smíchem, a raději změnil téma.

„Děkuju, žes mě zachránila ze spárů vymítače ďábla.“

Andrea si ho otočila k sobě. Oči se jí leskly, jednou rukou si utírala rozmazanou řasenku. Protože si ji spíš rozpatlávala a hrozilo, že bude mít víčka černá jako uhel, vzal to za ni. Nebránila se. Vytáhl z kapsy papírový kapesník a opatrně jedním tahem černě smíchanou se slzami setřel.

Nikdy by to nepřiznal, ale miloval vůni jejích vlasů. A především tu přirozenou blondatou barvu, která mu připomínala va-

nilku. Jeho snem bylo, že spolu budou v sedmdesáti ležet na gauči, sledovat přiblblé televizní pořady a on jí bude hladit po vlasech... dokud mu ona neřekne, že se z něj stává vlasy posedlý sériový vrah.

„Co že jsi to říkal?“

„Že mám pocit, že se mě farář Otík snažil dostat na svoji stranu.“ Saša kývnul směrem, kde stál kněz s kelímkem v ruce a něco vysvětloval dvěma policistům. A možná jim dával poslední pomazání. „Říkal jsem mu, že už mi není šest, že by měl zkusit standardní seznamku.“

Andrea se zasmála. „No prosím tě...“ ztišila hlas. „Tos mu neřekl.“

Saša se zatvářil vážně. „Ne?“ Zamyslel se. „Tak že bych mluvil s tvou mámou?“

„Sašo!“ Andrea zadržovala smích. „Nesnáším tvůj humor.“

Přitáhl si ji k sobě. „Ale mě miluješ, vid’?“

„Je to v procesu,“ zdvihla jedno obočí, „je to v procesu...“

KAPITOLA 4

Krause staršího sejmul zákeřný hajzl, který si říká Alzheimer, zhruba dva roky po odchodu do penze.

Do té doby byl podplukovník ikonou karlovarské kriminálky. A zaslouženou celebritou, která se těšila zájmu novin, obdivu následovníků a postrachu všech šmejdů, které za kariéru pochytila.

Ale bohužel i těch, které nechala běžet a udělala si z nich vlastní dojnou krávu, jež má místo cecků nacucaná konta a neváhá je mačkat, aby si zachránila krk.

Kraus starší si pošpinil pověst tím nejhorším možným způsobem. Díky jednomu stínovému „spolupracovníkovi“, který Sašu za jejich rodným domem málem naporcoval do potoka jako žrádlo rybičkám, získával citlivý materiál k vydírání lidí, kteří páchali hnusné věci. Fakt hnusné, jinak se to říct nedalo. Hnus je zkrátka hnusem, i když ho někdo nazve nevzhledným objektem. Tyhle sračky byly opovrženíhodné a otec je využíval ke kariérnímu růstu. A možná i místo vánočních prémieí.

Alzheimer následovala letargie. Další svinská věc. Tahle mrcha člověka přepadne, ochromí mu tělo a on je pak náchylnější k infarktům a mrtvicím.

A právě mrtvice Sašova otce dostala v plzeňské fakultní nemocnici. Saša věděl, že tam leží. Kraus starší měl hnít ve vězení,

ale osud mu prokázal laskavost a zbavil ho mříží. Jen ta mizerná strava mu zůstala. Ne že by na tom asi záleželo, pravděpodobně už ani nerozeznal svůj palec od baby karotky.

Saša se s tímhle zločinným odkazem vyrovnával dlouho. A někdy, v noci a tajně pod peřinou, děkoval bohu za to, že už není v aktivní službě. Odešel za novinářinou v pravou chvíli. Znal lidi, co by mu ten smrad, který by se za ním táhl, dávali opakovaně sežrat. Křivé poldy mají rádi jen křiví poldové.

Otce viděl naposledy na policejní stanici. Sledoval ho přes oboustranné zrcadlo. Kraus starší seděl za stolem, přes ramena měl přehozený svetr a vypadal na devadesát. Místo očí měl prázdné skořápky. Díval se do nějakého pevného bodu před sebou. Mluvili na něj tři lidé a nejspíš se v něm snažili probudit nějaký proud myšlenek. Saša tam stál a přemýšlel nad tím, že Alzheimer je skvělá záminka pro tvrzení, že člověk něco neví. Jak už ho jednou diagnostikují, je to tvárná věc a nikdo nikdy pacientovi nedokáže, že lže a pamatuje si. A vzhledem k tomu, že jeho otec se prohlal půlkou kariéry, čekala vyšetřovatele celkem vzato šichta.

Teď stál Saša venku na čerstvém vzduchu, za sebou měl cvrkot stovky lidí a před sebou strmou stráň s parkem, a poprvé po deseti letech dostal chuť na jointa. Zasníl se a představil si tu pohodičku při vyfukování kouře, tu spoustu neuronů, co mu mávají na rozloučenou, a po těle se mu rozlilo příjemné teplo.

„Na co myslíš, kamaráde?“

Saša se otočil. Štefan Berkovec, jeho nadřízený z *Liberálu*, k němu kráčet pomalou rozvážnou chůzí. Laciný oblek vlál na jeho vyzáblém těle jako na kostlivci. Pleť měl šedivější než normálně a Saša ho podezřívá, že mu pohřby svědčí mív, než by přiznal.

Nebylo to asi úplně přesné, ale Berkovec Sašovi nejspíš zachránil život. Když ho tehdy v kanceláři přijímal a mačkal si při tom svoje kostnaté ruce, dost riskoval. Bývalý polda se v novi-

nách vždycky hodí. Ale vždycky je riziko, že půjde víc na ruku bývalým kolegům než současnému neurotickému zaměstnavateli. Saša potřeboval být z domu. Matka nežila, otec tou dobou ležel v Alzheimercentru *Sunnylife* a jejich obrovským domem se ploužily prodlužující se stíny. A když má člověk navíc ve sklepe dobře zásobenou vinotéku...

Asi bylo štěstí, že Saša uvízl v Berkovcových pařátech, které už s obtížemi udržely pero. Ale když jimi Saša třásl, na oplátku mu přiletěla upřímnost. A ta byla nedostatkovým zbožím. Stejně jako kvalitní alkohol.

A tak se dalo očekávat, že bude mít Štefan někde schovanou...

Berkovec sáhl do náprsní kapsy a vytáhl plastovou lahvičku. Byla na ní etiketa *Vlastíkova domácí limonáda*.

„Myslím na to,“ ucedil Saša, „že podle posledních studií se neurony zničené drogami dokážou obnovit. Svět už není, co býval. A taky na to, z čeho asi Vlastík dělá limonády.“

„Jo, kamaráde, to budou hrušky.“

„Tříkrát pálené?“

„Dvakrát pálený a jednou vyblitý.“ Zašklebil se. „Mělo by se to dávat na předpis, ať se k tomu nedostanou děti. Vlastík je zvíře.“

„Vlastík?“ ozvalo se za nimi.

Oba otočili hlavu směrem, odkud přicházel Luděk Žitný. Andrein kolega z kanceláře. Saša si to nerad přiznával, ale Žitný rok od roku policejně kvetl. Jednou z něj možná bude dobrý polda. Vyholená lebka mu svítila v pozdním odpoledním slunci a na čele měl krůpěje potu. Od té doby, co ho Saša poznal, soustavně přibíral. A od chvíle, co to dal dohromady s jinou policistkou, už to nebylo po dekách, ale po kilech.

Jednou z něj možná bude dobrý polda, ale už teď byl pro Andreu skvělý kolega. A to jediné si pro ni Saša přál víc než štěstí, zdraví, lásku, peníze a funkční žetony do nákupních košíků u Tesca.

Luděk sáhl po lahvičce, naklonil se a přičichnul si.

„Nepozvali jste mě na party,“ poznamenal. „To je zklamání.“

Berkovec se zadíval do dále. „Nikdo nemá rád poldy na večírku.“

Policista pokrčil rameny. „Nejsem ve službě.“

„Tak vítejte v klubu, kamaráde.“ Šéfredaktor se rozzářil. „Vlastíka je dost pro všechny.“

Luděk Žitný si loknul, otřel si pusou a otočil se na Sašu.

„Dobrý?“

„Alkohol nebo pohřeb?“

„To druhý.“

Saša zavrtěl hlavou. „Necítím se smutně. Ani prázdně. Jen tak nějak divně. Nevím, asi přijdu až později na to, jak moc mě to sebralo, v tuhle chvíli si připadám jak na nějakém cizím pohřbu. Ani mi tu moc nekondolují lidi.“

„Protože sami pořádně neví, jak jsi to s tátou měl, Sašo. Jestli náhodou nejsi rád, že zemřel.“

Luděkova nejohrovenější vlastnost byla absolutní upřímnost. A byl to balzám. Nejspíš to pramenilo z toho, že se se Sašou neměli nikdy moc v lásce. Ale respektovali se. To bylo víc, než mohl Saša v tuhle chvíli říct na adresu svého otce.

Takže truchlení? Asi ne.

Nejistota? Nejspíš. Nebyl si jistý, nakolik se rozjede vyšetřování otcových minulých hříchů a jestli s tím teď budou otravovat. Nebo jestli to uloží k ledu.

Berkovec si poplácal náprsní kapsu. „Tobě možná nekondolují, kamaráde, ale za mnou už byli tři policajti a škemrali o rozhořčení. Chtějí si vylít srdíčko a nalejt na tvýho tátu kýble sraček dřív, než to někdo udělá za ně.“

Sašu to ani v nejmenším nepřekvapilo. „Uděláš to?“

Šéfredaktor přikývl. „Normálně bych je předhodil tobě, jako svému nejohroženějšímu krimipisálkovi, ale to by bylo asi trochu

necitlivý.“ Loknul si z lahve a pokynul rukou dámě, která si ho podezřívavě prohlížela. „A v tomhle městě jsem známej jako karlovarskej Vinnetou, rudej džentlmen, co svojí citlivostí omračuje davy. Neplánuju ducha tvýho táty vláčet novinama, ovšem odešel chlap, kterej tady zanechal výraznou stopu. Budu decentní a opatrněj. Poznám hyeny.“ Pokývnul vědoucně hlavou. „Protože jednou jsem.“

Za Sašou se objevil kněz. Měl zvláštní kývavou chůzi a Sašu napadlo, že ten chlap má v sobě nějaký povzbuzovák. Nejspíš má pod hábitem minibar i s hadičkou a ucucává za chůze. Někdo tu leze Vlastíkovi do zelí.

Došel k Sašovi a položil mu ruku na rameno.

„Teď nás čeká cesta na hřbitov. Máte vybrané muže, kteří ponесou rakev?“

Saša přikývl.

Tátova poslední cesta.

Přes třicet let o něm neuvažoval jako o tátovi. Byl to prostě jen otec. Ten pán, co smrděl po ránu kolínskou a večer pro změnu potem. Ten, který uměl hrát na klavír jen malíčky – ovšem místo pohádek brnkal Sašovi před spaním sonáty. Ten pán, který přesně tuhle cestu s rakví absolvoval před lety. Jen v ní tenkrát byla jeho vlastní žena.

Saša přivřel oči a na moment viděl oba rodiče před sebou. Drželi se za ruce, stoupali do kopce. Matka měla na hlavě slamák, otec v zadní kapse kalhot zastrčené zmačkané noviny. Oproti matce kráčel šouravou, rozvážnou chůzí, rozhlížel se, vychutnával si den a pozdravy lidí, kteří ho znali jako ochránce města.

Nebyla to úplně nejhorší doba.

Jenže je pryč.

Zapnul si kabát, strčil ruce do kapes a šel Andree říct, že ho čeká poslední výšlap.

KAPITOLA 5

Dobrá, tak co tu máme?

Ten chlápek vypadá, že by s ním v budoucnu mohly být potíže. Metr osmdesát, rostoucí pupek, široká ramena. Bývalý polda se v něm nezapře. I na dálku je znát, že má ostrý pohled. A stejně ostré lokty. Solidní postoj. Boxuje? Možná. Rozhodně se nějak udržuje. To není u bývalých poldů standard a to znamená, že jde čas od času do akce. Nebo že chce být připravený na cokoli.

Muž v autě zaparkovaném tři sta metrů od kostela v mírném svahu se obrátil k vedlejší sedačce a otočil list papíru v deskách. Vykoukla na něj zarostlá tvář čtyřicátníka s pronikavými očima a výraznými lícními kostmi. Na fotce byla vidět část uniformy.

Alexandr Kraus. Nevyznamenaný policajt.

To je vždýcky podezřelý. Předčasný odchod do penze. To je ještě podezřelejší, protože to může znamenat, že se nikdy žádný odchod nekonal. Kraus může být pořád aktivní, jen v trochu jiných sférách než v době aktivní služby. Oficiální záznamy ho označují jako pochůzkáře. Leda tak velké hovno. Tohle není tvář pochůzkáře. Muž vzal do ruky dalekohled a i přes houstnoucí šero viděl, že Kraus stojí u pohřebního vozu a vybavuje se s nějakým podvyživeným dědkem. Šéfredaktorem toho bulvárního

plátku. Něco mu vysvětluje, poplácává ho po zádech a směje se u toho.

On tě ten smích přejde, blbečku...

Objevili se čtyři chlápci, naložili do pohřebního auta rakev a Kraus ještě chvíli valil něco do hlavy knězi. Nejspíš mu děkoval za perfektní nabalzamování svého fotříka. Trochu máznout sem, stríknout tamhle a hned vypadá mrtvolka k světu. Nic synáčka nepotěší víc než růžové tvářičky jeho fotra, který se vydává na dlouhou pouť za štěstím.

Děkuji, otče, nebe vám budiž milostivo a přeju dlouhej a spokojenej život.

Muž sáhl do palubní přihrádky, vytáhl cigaretu, zapálil ji a stáhl okýnko. Nebál se toho, že by ho kouř mohl prozradit. Nikdo o něm nevěděl. Nikdo ho neznal. Nikdo netušil, že tu je a proč tu je.

Vydechl kouř, znovu si přilepil dalekohled k očím a pátral po Krausovi. Zadní dveře pohřebáku byly zavřené, kněz krácel zpět ke kostelu a na malém prostranství s několika stromky už byli jen čtyři lidi.

Tak kde tě máme, tvrdolíne? Honíš si ho někde za rohem? Ojíždíš starou? Měl bys, než to někdo udělá za tebe. Její květ se otvírá světu.

Muž se pousmál.

Jo, čichnu k tomu květu, co otvírá se světu.

Ne nadarmo mu na škole říkali *Poeta*. Byl básníkem tělem i duší. Jen to holky nebralo tak, jak si představoval. Každá chce básničku o motýlkovi a sluníčku nebo o smrti a jak je po ní všechno krásný, ale když má roztáhnout nohy, tak jí jsou verše málo.

Muž posunul dalekohled doleva.

Tak kde jsi, do háje?

Kněz už zmizel uvnitř. Černé auto zajíždělo za první zatáčku, kde stála malá kaple a z chodníku ho sledovali čumilové.

Natáhl kourč do plic a opět dalekohledem zaostřil.

A vida ho.

Kraus vylézal z kostela postranními dveřmi, měl na sobě tmavou bundu a držel za ruku svou starou.

Muž si sešteloval hledí, o kousek si páreček přiblížil.

Policajtko zrovna položila Krausovi hlavu na rameno. Vypadala jinak než na fotkách. Ruce měla hubenější, nohy taky, plavé vlasy stažené do drdolu. Okolo krku měla uvázaný šátek.

Muž odložil dalekohled na klín, přehodil cigaretu do druhého koutku a otočil v deskách pár listů. Před časem zemřela její kámoška. Policajtko v rozhovoru pro místní televizi řekla, že šátek je odkaz, který se s ní od té doby táhne. Vzpomínka na mrtvou kámošku.

Muž vyndal cigaretu z pusy, prostrčil okýnkem a odklepl.

Fajn. To je dobré vědět. Šátek jako vzpomínka na kamarádku. Bude to citlivka. S těma se líp pracuje.

Rozvibroval se mu telefon.

Přiložil dalekohled k očím a vtáhl do sebe trochu kouře s dehtem.

Dal telefon mezi ucho a rameno a stiskl příjem.

„Jo?“

„Kde jsi?“

„Před kostelem.“

„Jsou spolu?“

Kraus policajtko dával pusou. Pořádně šťavnatou. Úchylák ztracený.

„Jo, olizujou se. Je po obřadu, tak hádám, že pisálek teď pojede spustit tátu do hrobu. Hřbitov je odsud kilák a půl. Vypadá to, že se loučí, takže ona s ním nepojede.“

„Drž se jí.“

Muž vyfoukl kourč. „Držím se jí už zasraný tři dny. Z konzerv, který žeru v autě, jsem dostal sračku a kvůli otevřenému oknu mě bolí za krkem. Nepotřebuju připomínat, abych se jí držel.“

V telefonu bylo ticho.

*Zatracený blbec. Jak někdo dokáže vytvořit tak zlověstné ticho?
To je kumšt.*

Poeta odložil dalekohled na otevřenou složku.

„Jsi tam?“ zeptal se. Někde uvnitř zápasil s neodbytnou potřebou telefon vypnout. Zahodit, rozšlapat. Ten člověk mu naháněl strach jako máloco. Byl tak daleko, a jemu se stejně potily ruce.

Vyndal z pusy cigaretu. Přestala mu chutnat. Vyhodil ji okýnkem a zavřel ho.

„Potřebuju, aby ses k ní dostal blíž,“ ozval se hlas v telefonu s důrazem na poslední slovo. „Tak blízko, jak to jen dokážeš. Dneska po půlnoci si dáš pauzu, ale zítra začneš nanovo. A buď na příjmu. Budu tě potřebovat. Měj natankovanou plnou.“

Slovo *blíž* znělo jako zasyčení hada.

„Buď bez starostí. Přijde ke mně sama. Připlazí se a bude škemrat o moji společnost.“

Poeta se zasmál, ale jeho vlastní smích mu zněl jako křupání pneumatik na štěrku. Raději ztichnul.

„Buď bez starosti,“ zopakoval, „sleduju ji a hlídám. Nikam mi neuteče.“

V přístroji to cvaklo a hovor se ukončil.

Poeta schoval telefon do kapsy.

„Debil.“ Otřel si zpocený krk a sáhl po dalekohledu. „Doufám, že jste mi neutekly daleko, děti. Tatínek se vrátil z cesty a chce si hrát.“

Pisálek už byl v tahu, ale jeho ženská právě s někým telefonovala opřená o auto.

Zapálil si další cigaretu.

Tahle chutnala o trochu líp.

Bude to ještě dlouhý den.

KAPITOLA 6

Hynek Ruml ztěžka otevřel oči. Víčka měl jakoby přilepená k sobě.

Mžoural do stropu. Viděl dlouhé žlutavé svítidlo zavěšené na oprýskaném zdivu a kolem něj začouzený rantl jako tmavou auru. Poletovalo tam hejno mušek jako nad tělem zdechlého zvířete.

Pootevřel rty a z úst mu vyšlo zachroptění.

Vodu...

Panebože, potřebuju aspoň trochu vody.

Z nějakého důvodu měl plíce v jednom ohni a v ústech cítil žár.

Snažil se vzpomenout si, kde to vlastně je. Mozek mu problikával jako rozbitá žárovka. Operace? Těžko, žádnou neplánoval. Zranil se při hokeji...?

Poslední zápas si pamatoval až příliš dobře. Skvělý začátek, průměrný prostředek, hororový konec. Ale jediný, kdo utrpěl zranění, byl ten blbec, co se mu připlctl do cesty –

Okamžitě se mu vybavila prázdná silnice, auto napříč vozovkou, někdo s rezervou... nesmysl, s kanystrem v ruce. Vzpomněl si, jak ležel na chladném asfaltu a přitom mu bylo děsivé horko.

Pokusil se zvednout pravou ruku, aby si sáhl na čelo, ale něco ji zastavilo. Slyšel kovové zachrastění. Obě ruce měl připoutané k lůžku.

Co se to do háje děje?

Kde to jsem?

S obtížemi pohnul hlavou, trochu ji zvedl a uviděl, že je přikrytý nějakým flekatým prostěradlem. Z druhé strany mu vyčuhovaly nohy v botách.

„Hal –“

Pokusil se promluvit, ale hlas se mu zadrhnul v hrdle. Polknul. Přišlo mu, jako by mu někdo do krku nasypal pytel kovových špon.

V tu chvíli se nad ním mihnul stín. Byl to jen okamžik, temný záblesk v ještě větší temnotě, ale někdo tam byl. Ucítil za hlavou jemný závan vzduchu.

A nakonec i slabý dech.

„Prosím,“ šeptal, na nic lepšího se nezmohl. „Co se to děje? Kde to jsem?“

V břicho ho něco bodlo a jemu vystřelily nohy, ale stejně jako ruce se zasekly po pár centimetrech a vrátily se zpátky.

A další bodnutí, tentokrát skoro na plicích.

Napadla ho děsivá myšlenka. V televizi viděl dokument o černém trhu s lidskými orgány. Přišlo mu to jako pohádka. Bára se tomu smála a tvrdila, že je to past na senzacechtivé novináře. „No dobrá,“ podvolila se nakonec, „někde v Džibutsku nebo Tramtárii se to dít může, ale tady jsi v nejbezpečnější zemi na světě. Jestli chce někdo koupit játra jako podpultovku, musí se přestěhovat jinam.“

Připadalo mu to jako sen.

Dobrá. Jestli mu něco vyoperovali, proč ho nechali naživu? Proč ho probudili?

To by přece nedávalo smysl.

V hlavě mu začalo hučet.

Dávalo by to smysl, kdyby měl sloužit jako zatracená farma orgánů. Dneska jedna ledvina, za tři dny druhá. A mezi tím pár dní mezi životem a smrtí...

Někdo mu položil ruku na čelo a Hynek sebou cuknul.

Postavě nad ním zářilo u hlavy světlo. Snažil se zaostřit, ale před očima se mu míhaly jen fialové kruhy a tančily jako šílené.

Postava se nad něj naklonila a stáhla z něj prostěradlo. S jemným zašustěním se svezlo na zem.

Do Hynka se okamžitě opřel chlad. V zátylku se mu zježily chlupy.

A další dávka děsu ho ochromila, když se podíval na svůj trup.

Panebože...

Tohle se nemůže dít. To musí být nějaký strašný omyl. Něco je špatně. Svět je obráceně, myšlení lidí je vzhůru nohama... Tohle přece nemůže být skutečnost!

Koukal na svoje břicho a viděl čerstvou jizvu ve tvaru virgule. Kůže kolem ní byla zarudlá. Cítil, jak mu v ráně tepe...

A okamžitě se dostavila potřeba zvracet. Žaludeční šťávy mu stoupaly do krku a Hynek naprázdno otvíral pusku a snažil se dýchat...

Mysli. Mysli...

Něco je špatně.

Pořád si to opakoval jako mantru. To věděl už od chvíle, kdy se potácel u svého auta.

Je sportovec. Zdravý, solidně stavěný. Jestli jde někomu o orgány, je absolutně ideální.

Stín se nad ním pohnul a obrys se přesunul trochu doprava. Hynek natočil hlavu a ve výhledu se mu objevilo okno zatažené tmavým závěsem. Před ním stál malý dřevěný stůl s kovovou mísou zacákanou krví. Nemusel moc dlouho přemýšlet, aby mu došlo, čím krev to je.

Cítil se jako po několikadenním flámu. *Kolik litrů krve ztratil?* Měl dojem, že to je tomu člověku jedno.

Chtěl tomu nad sebou navrhnout, že si může říct, co chce za to, když ho pustí. Ale než zvládl zformulovat pár slov, stín se pohnul

směrem k jeho hrudníku, postava se sehnula a Hynka v jeden hrůzný moment napadlo, že ho ten bastard bude párat zaživa. Že si to, co v něm zůstalo, vezme bez narkózy. Vykuchá ho jako kapra a nechá prázdnou schránku.

Ale šerem obklopená postava se nehýbala, jen obhlížela svoje dílo. Bylo slyšet jemné oddechování. A nakonec ten člověk natočil hlavu a ucho přiblížil k Hynkovu břichu.

A v tu chvíli mu došlo, co je tak strašně špatně.

Než mohl začít křičet, něco uvnitř něj ho bodlo do žaludku. A znova. Přestože byl Hynek upoutaný na lůžko a ještě před chvílí přesvědčený, že nepohne ani malíčkem, celá páteř se mu bolestí prohnula a on se napnul jako tětiva.

„Co to...“

A další vlna bolesti. Vystřelila z místa, kde má člověk běžně slezinu, a jako tsunami se přes něj převalila. Zaklonil hlavu, zaječel, a jakmile se bolest znásobila, zakousl se do jazyka tak silně, že si ho skoro uhryzl. V močovém měchýři mu začalo příšerně pálit a on cítil, jak mu povoluje.

Do prdele... co se to se mnou děje?

Bránil se pohledu na svoje břicho, ale nemohl si pomoci.

Neměl ho ploché, jak byl zvyklý. Bylo viditelně vyboulené, vypadalo, jako by mu do něj někdo zašil pecen chleba.

Hynek stisknul rty, když to peklo začalo nanovo. Odvrátil pohled od břicha, zkroutil prsty na nohou a snažil se dýchat. Cítil oheň v očích i nose, pokoušela se o něj horečka.

„Prosím.“ Využil chvíle, kdy neměl mozek zatemněný bolestí. „Udělám cokoli. Zastavte to. Vyndejte to ze mě...“

Stín se pohnul, přešel za něj a položil mu dlaně na oba spánky. Hynek cítil dotek rukavic, hladily pulzující žíly. Když chtěl odvrátit hlavu, ruce mu v tom zabránily a nutily ho, aby hleděl přímo.

A v tu chvíli Hynek zahlédl první pohyb a zároveň ucítil neuvěřitelnou bolest, která mu zastírala mozek.

Pokožka se mu v místě pupku zavlnila. A znova, tentokrát nalevo od stehů.

Prokristapána...

Když se mezera mezi stehy zvětšila a ven vykouklo nazelenalé tělíčko malého brouka, Hynek Ruml se rozkřičel.

KAPITOLA 7

Zásadní problém je v tom, že se většina policistů přizpůsobuje životu na ulici. Zatýkaní k nim nemají respekt, oni ho tedy spíš ztrácejí. Policisté si jedou svoji vlastní agendu, svůj vlastní gang a víceméně se zločinem koexistují, nesnaží se ho potlačit, protože to považují za něco neproveditelného. A to je v zárodku kámen úrazu, s nímž se potýkám od té doby, co jsem na sebe navlékl uniformu.

Saša stál před zrcadlem. Prohlížel si vrásky v obličeji a napadlo ho, že za poslední dva roky mu kůže ve tváři zkrabatěla jako starý koberec.

Za ním stál otec. Ruce měl za zády, vlasy pečlivě učesané na pěšinku a nesmlouvavě se mračil.

Je potřeba přenést do ulic svoje způsoby, svůj pohled na svět, svoje právo. Jakkoli je to složité. Když jde o zločin, neexistují kompromisy. Je tu jen jedna tenká čára a buď jsi před ní, nebo na druhé straně. Ve chvíli, kdy ji překročíš, se nad tebou zavírá voda. Ten, kdo se snaží s lidmi z ulice uzavírat kompromisy a komplikovaná přátelství, je bláhovec. S nožem v zádech nakonec vždycky skončí policista.

Vím, že budeš dobrý policista. Máme to v genech. Neuděláš vždycky správné rozhodnutí, ale ta špatná tě budou formovat. Mysli na to, že od špatných rozhodnutí jsou ještě míle ke špatným činům. Lidská

mysl je jako soukolí. Bude uhánět tak rychle, jak ji rozjedeš, a dá ti tolik času na správné rozhodnutí, kolik potřebuješ.

„Kolik času jsi potřeboval ty, aby ses rozhodl stát zločincem, hm?“ zašeptal Saša. „Fakt byl pro tebe život před čarou tak mizerný? Bylo ti to málo? Hodná manželka, dítě, velký barák, kariéra, respekt. Měl jsi to, co někdo jiný nezíská za dvě stě let. Zmuchlal jsi to a zahodil.“

Jeho otec mlčel.

„A teď mi tu budeš po smrti strašit a zkoušet na mě svoje kecy. Běž do prdele i s moudrama, nikdo o ně nestojí.“

Andrea ho zezadu objala.

Před pár minutami se převlékla do svého myšího pyžama. Byla to asi jediná věc z dětství, kterou si ve svém životě držela, protože jeho teplo jí pomáhalo na jizvy od ohně na nohách. Cítil jeho hebkost, jemnou vůni jejího přírodního šamponu a připadal si tak aspoň o něco lépe.

Propletla prsty na jeho hrudníku.

Když se podíval do zrcadla, Kraus starší i se svými šedinami byl pryč, zůstala jen Andrea Šimečková s blondatými vlasy.

Stála opatrně, nejistě. Ráda se o něj opírala. Ať tvrdila cokoli, lýtka, která měla poznamenaná ohněm, ještě pořád cítila. A stejně tak paty a chodidla, kde se škvařily podrážky bot. Od té doby, co ji jeden psychopat pověsil na hák a podpálil pod ní dehet, měla respekt nejen k ohni, ale i k běžné chůzi. Vážila si toho, že může stát a chodit po svých.

„Povídáš si s tátou? Koukáš do minulosti?“ zeptala se.

Saša přikývl. „Naštěstí už mi přestává sloužit zrak.“

Andrea se usmála. „Nemohlo to být tak zlé.“

„Co?“

„Dětství.“

„Nebylo.“

Andrea oddálila ruce z jeho hrudníku a zakroužila dlaněmi. Saša viděl v zrcadle její vážný, soustředěný obličej s vyšpulenými rty. „Zrcadlo, zrcadlo, prozraď mi, jaká je budoucnost Saši Krause.“ Sevřela ruku v pěst. „A opovaž se lhát, ty hajzle, jsem policajtk.“

Saša se zasmál.

„A on je novinář!“ pokračovala Andrea a tancovala prsty před zrcadlem, „to je ještě horšííííí...“

Saša naoko zvažněl.

„Pěkně děkuju.“

„Zrcadlo říká, že budeš mít dlouhý, plodný, pestrý a společensky únavný život.“

Saša ji poplácal po ruce. „Zeptej se ho, jestli budu mít dneska večer sex.“

„Je to zrcadlo, zlato, ne Pornhub.“

Otočil se na svou partnerku. „Odkud ty znáš...“

Andrea ho chytla za tvář. „Ale sprcha být může. Obětuju se pro tebe.“

„Něco ti ukážu.“

„Co?“

Přešel k pracovnímu stolu, vedle kterého měl napěchovanou knihovnu. Od té doby, co dal svoje vzpomínky, poznatky i připomínky dohromady a vydal je knižně, na něj Štefan Berkovec začal tlačit, ať si udělá po republice šňůru besed a čtení. Češi prý milují vysloužilé poldy, co mluví o brutálních mordech. Zatím se k tomu ještě neodhodlal. Stejně jako se neodhodlal k licenci soukromého detektiva, se kterou si v myšlenkách pohrával.

Otevřel notebook, najel na složku *osobní* a kliknul na jednu fotografii.

Byl na ní on jako sedmiletý capart, na hlavě měl námořnickou čepici a seděl na břehu potoka, který jim tekla za domem. V ruce držel udici vyrobenou z vrbového prutu. Vedle sebe měl

položenou plechovou krabici se svačinou. A přímo u něj dřepěl otec. Výjimečně na sobě neměl uniformu, jen manšestrové kalhoty, rozepnutou šedou košili a jednu ruku měl schovanou za Sašovými zády.

„Měl v ní doutník,“ vysvětlil Saša. „Maminka nechtěla, aby se s ním fotil. Nesnášela ten smrad. A vlastně i pohled na něj. Chtěla, aby svět *tátu* viděl jinak. Líp. Podle ní tabák nepatřil do společnosti a už vůbec ne do rodiny. Ale vysvětluj to chlapovi, co je zvyklý rozkazy jen dávat. Tak aspoň přistoupil na kompromis a nikdy se s doutníkem nefotil.“

Saša ukázal další fotku, na které byl po kolena ve vodě a koukal do svých sevřených dlaní, v nichž ležela malá ryba.

„Pamatuju si na ten den. Bylo přes třicet pět stupňů, smažilo tři týdny v kuse a ryby plavaly v potoce polomrtvé. Ani jsem na ně nepotřeboval prut. Házel jsem je zpátky a táta mi u každé ryby vyprávěl báchorku o tom, co si ta chuděra právě myslí.“ Pousmál se. „Ještě dlouho po tom jsem si byl jistý, že jsou ryby pohádkové postavy jako třeba Rumcajs.“

Zavřel složku.

„Mám tady takových fotek mraky. Chci tím říct, že vím, že moje dětství nebyly jen galeje. Nebylo špatné. Chodil jsem dost dlouho po ulici v utajení a vím, jak vypadají děti, které se mají zle. Takže ne. Bylo to i fajn a táta nebyl...“ Saša zaváhal, „nebyl vždycky generál, uměl být i táta. Jen se jeho otcovská stránka začala s mým dospíváním překrývat s tou policejní a...“

Mobil položený vedle notebooku se rozeřval.

Saša se podíval na displej. Číslo neznámé, Plzeňský kraj. Přijal hovor.

„Ano?“

„Dobrý den... Mluvím s panem Krausem? Tedy s panem Alexandrem Krausem?“